

A Háztulajdonosok Egyesülete az adórendelet értékhatárainak arányosítását kéri

A Szegedi Háztulajdonosok Egyesülete vasárnap népes gyűlést tartott dr. Regdon Géza elnöklésével. Az elnöki megnyitó után dr. Singer István ügyvezető titkár ismertette az új adórendeleteket, valamint az átalakítási adókedvezményről és tatarozási hitelről szóló legújabb intézkedéseket. A nagygyűlés ezután elfogadta a következő határozati javaslatot:

„Az adóhátralékok részletekben való fizetését engedélyező miniszteri rendelet a háztulajdon terheit nem méltatja kellő figyelemre. A rendelet a maximális kedvezményt olyan adózóknak engedélyezi, akiknek az együttesen kezelt közadója az 1933. évi előírt helyesbítés után a 250 pengőt meg nem haladja. Míg az értékhatár ilykép történt megállapítása a kereskedőknél, iparosoknál, szellemi foglalkozásuaknál, továbbá a mobil tőketulajdonosoknál annyit jelent, hogy a legnagyobb kedvezmény mindazokra kiterjed, akiknek évi tiszta jövedelme a 2500 pengőt meg nem haladja, — addig a háztulajdonosoknál a 250 pengős értékhatár legjobb esetben 250 pengős tiszta jövedelemnek felel meg. Ugyanilyen sérelmesek a rendelet értékhatármegállapításai is, miért is a nagygyűlés kimondja, felkéri az országos szövetség útján a pénzügyminisztert, hogy a rendelet értékhatárait, — azoknál a hátralékosoknál, akiknek együttesen kezelt közadói tulnyomóan a házadó és járulékaiból állanak — megfelelően arányosítsa.”

A Háztulajdonosok Egyesülete arra való tekintettel, hogy többszáz háztulajdonos a terem tulszűfoltosága miatt a gyűlésen részt nem vehetett, 21-én ugyanebben az ügyben újabb gyűlést fog tartani.

Havi 80 fillér és havi 1 pengő az előfizetési díj
a DELMAGYARORSZAG közlönykönyvtárában

A festő halála

Nem látjuk többé magas, elegáns alakját, amint távolba fűrkész szemmel szeli az uccát, megáll a Széchenyi-tér fényői előtt és mint aki végtelen szomorúság uszályát cipeli magával, mereng kedvenc fáiánál.

Nyilassy Sándor kezében is ketté tört az ecset. Tul van a nagy pillanaton és mi most halk Istenhozzáddal az emlékezés néhány szál virágít hintjük a ravatalra, amelyre az élő utolsó sötét látomásai után a halott örök világossága borul...

Mély sebet ejtett halálával ezen a városon, nagy fény lobbant el és nincs senki, aki művészi hitvallással visszahozhatná, vagy csak utolérhetné, amit Nyilassy napsugarban, művészetben, a tökély szépségével alkotott s most magával vitt.

Ő képviselte itt, amit a tizenkilencedik század impresszionistái után a huszadik század nagy mesterei teremtek: az élet csodálatos erejét, az árnyalatok és színakkordok pompás kultuszát. Motívumokat örökölt meg, idillikus hangulatban, szelíd lélekkel hangolva ünnepi békeségre és sok napsugarat hozott, talán mindég csak napsugarat, ahogy ezt Monet és Manet, Van Gogh és Cezanne kiforradalmazták az akadémiai kelepceiből. Nyilassy mintegy szimbolusát a felszabadulásnak, a felvilágosodott életörömmek dúsan ontotta vásznain ezeket a ragyogásokat. Sose festett olyat, ami ne lett volna derűs. A vidám vagy csendes életképek, enyhe humorral, kecses novellisztikus vagy adomás aromával fűszerezve, mindég az impresszió megragadó aktualitásával látva ennek a Tisza-vidéknek immár klasszikus megörökítői lettek.

Párizs, München, Nagybánya legszebb művészi korát látta és harmonizálta művészetében. Szabadon csapongó, lázadó, de mindég az esztétika mértéktartásával lobogó temperamentumot, ragyogó színeket zseniális és előkelő könnyedséggel, nagyvonalúan vetett oda és mint a Tisza vidékének szerelmese, utolsó éveiben magvetővel és buzaszentelésével megadón közeledett a föld szívéhez.

1873 december 2-án született és élete legnagyobb részét Szegeden töltötte. Jómódu szüleinél — faltelepe volt apjának felsővárosban és nagy asztalosműhelye a Rainer testvérek cég mai telepén —, nem látott szomorúságot, míg 1879 egyik emlékezetes tavaszi éjjelén megkondultak a harangok és a Nyilassy-vagyon elragadta a megsemmisülésbe az ár. Anyja elmenekült és vitte az öt éves Sándort haza, Nákófalvára, ahol négy évet töltött. Nem nyiladozott benne a csoda-látszata. De ki figyelte a kicsi lelket, amely mindent ellesett, mindent felszívott és finom rajzoeszkákkal árasztotta el Eisenkolb Gáspár német tanítóbácsi. Az egyszerű falusi tanító pedig, aki maga rajzolni se tudott, ámuló gyönyörűséggel hordta a gyermek elé, amit ügyefogyott szakértelmével jónak képzelt: gipszfigurákat, színes mintákat...

Felébredt öntudattal jutott Nyilassy Nováky Bertalan szegedi gimnáziumi rajztanár keze közé, aki misztikumok helyett a rend és a matematikai törvények keztyűs sémáival tanította a felfedezett tehetséget. A gimnázium elvégzése után Münchenbe ment Hollósy Simonhoz és Párisba a Julian-szabadiskolába. Azután jött Nagybánya és Nyilassy remek formaelemzése, választékos és eredeti festményein, hamvas tájképein megérezett bizonyos stílusok átütő heve, de fellobbant valami visszatartott sóvárgás, vibrálás is...

A nyugtalanság ott lebegett Dordrecht ma-

Tízezer pengővel fizetett többet a város az előirányzott összegnél a drága telefonért

(A Delmagyarország munkatársától.) Az automatikus telefonkapcsolás üzembehelyezése óta rendkívül megdrágult a telefon és ez a drágaság nemcsak a telefonelőfizetők számát szorította le, hanem a legtöbb embert elriasztja a telefontól, amelynek pedig az lenne a hivatása, hogy kényelmesebbé tegye az életet. Azelőtt, amíg kézi központ kapcsolta a vonalakot, amíg a technokrácia nem vonult be a szegedi központba is, a telefon havi előfizetési díja tizenkét pengő volt, de ezért minden állomás korlátlan számú helyi beszélgetést bonyolított le. Az automataközpont üzembehelyezése óta a telefon havi alapdíja 8 pengő, minden beszélgetés külön tizenkét fillér, de az előfizetőnek minimálisan 30 beszélgetés díját le kell fizetnie havonta akkor is, ha nem beszél harmincszor. Így egy-egy állomás minimális díja 11 pengő 60 fillér lenne, de havi harminc beszélgetésen felül minden további beszélgetésért külön 12 fillér fizetendő. Ez azt jelenti, hogy alig van olyan telefonelőfizető Szegeden, aki a minimális díjat fizetné a telefonért, mert hiszen akinek egy hónap alatt csak legfeljebb harmincszor kell használnia a készülékét, annak tulajdonképpen nincs is nélkülözhetetlen szüksége a telefonra és bizony, ha csak tehette, le is szereltette.

Szegeden az egyik legnagyobb telefonelőfizető maga a város, amelynek számos redukció után még mindig hatvanöt telefonállomása van a különböző hivatalokban. A hivatalok annak idején szigorú utasítást kaptak a polgármestertől, hogy a lehető legtakarékosabban bánjanak a telefonbeszélgetésekkel, csak azt intézzék el telefonon, amit nagyon sürgősen el kell intézniük, mert hiszen ha levelezőlapra intézik el, csak hat fillér költség terheli a várost, tehát éppen a fele a telefonbeszélgetések díjának.

Magánbeszélgetések lebonyolítására pedig csak akkor használhatók fel a város telefonállomásai, ha a beszélgetők lefizetik érte a husz-husz fillér beszélgetési díjat. Az ellenőrzés természetesen lehetetlen, mert — és ez is egyik igen súlyos hibája ennek az új rendszernek — a telefonbeszélgetéseket a központban számolja egy készülék, így az érdekelt előfizető nem ellenőrizheti a készüléken lebonyolított beszélgetések számát. A posta a telefonnyugtákon nem tünteti fel a telefon-óra állását, csak a lefolytatott beszélgetések számát,

ami viszont állandó bizalmatlankodásokra ad okot.

A város háztartásának mult évi mérlegét most állítják össze. A számvevőség már gyűjti a zárszámadás adatait és munkaközben derült ki, hogy a telefonelőfizetésre előirányzott költségvetési keret a mult évben is szét pattant. Nem kevesebb, mint tízezer pengővel került többre a városnak a hatvanöt telefonállomás, mint amennyit előirányzott erre a célra. Erről a szomorú felfedezésről Scultéry Sándor főszámvivő jelentést tett a polgármesternek és dr. Pálffy József polgármesterhelyettes most ismét szigorú hangú rendeletet adott ki a telefonhasználat korlátozásáról. Utasította a hivatalvezetőket, hogy a telefonbeszélgetések számát a lehető legkisebbre korlátozzák és a legszigorubb ellenőrzéssel gondoskodjanak arról, hogy a város telefonállomásait magánbeszélgetések lebonyolítására senki se vehesse igénybe, vagy ha igénybe veszi, fizesse meg a husz fillér beszélgetési díjat.

A 9 éves kislány alkoholmérgezése

(A Delmagyarország munkatársától.) Vasárnap délután a Kossuth Lajos-sugarút és a nagykorút kereszteződésénél szolgálatot teljesítő rendőr egy 9—10 esztendő körüli kisleányt talált, aki láthatólag erősen ittas állapotban volt. A rendőr először azt hitte, hogy a gyermeket valami baj érte, de amikor a közelébe ment, akkor vette észre, hogy a kislányból erős alkoholszag árad. A gyerek néhány lépést tett még, azután eszméletlenül esett össze. A rendőr a gyermeket bevitte a kórházba, ahol megállapították, hogy nagyfokú alkoholmérgezést szenvedett. Ápolás alá vették. Állapota súlyos, életveszélyes, kihallgatni eddig még nem lehetett. A rendőrségnek eddig nem sikerült megállapítani a gyermek személyazonosságát. Az őrszemes rendőr szerint a gyermek egy orosz asszonnyal szokott járni, lehetséges, hogy annak a gyermeke. A rendőrség a kislány leitatása mögött valamilyen bűncselekményt gyanít. A nyomozás most először azt igyekszik megállapítani, hogy a kislánynak kik a szülei, azután hogy kinek a társaságában itta meg a nagymennyiségű alkoholt.

main, londoni képein, de az a bizonyos hangulat, ami Nyilassyban derengett, nem talált formát...

Kamaráserdőben ültötte fel műtermét és Horgos uccán járt jóbarátjával, néhai Reök Istvánnal. A nap vörös korongja átcikázott az akácok lombjain, vasárnapi csend ült a poros uccákon. Egy házaspár pihent kicsi padján, háza előtt, körülötte harmonia, az egyszerűség, a béke mindennél hatalmasabb és békéltetőbb Pathétique-szimfóniája...

Nyilassy megállt, „mintha fejbeütötték volna”, — így mondta — megtalálta az igazi zsánerét... Istennel találkozott... attól kezdve már nem volt a meg nem érett vágyak száműzöttje, hanem sok modulációban muzsikálva, a falusi idill költője lett. Kis házak előtt ülő házaspárokkal. A horgosi ébredést a tápei uccák vezették a csillagokig...

A halál nagy riadalmából nehéz felocsudni, a fájdalom szomorúságában nehezen bujnak elő az emlékezés képei... Lehorgonyozzuk Tápét... Onnan ragadta el a Legyőzhetetlen, ott hagyta ezerféle tevékenysége, boldog élete és munkája nyomait, ott volt igazán ő maga.

A tápeiáknak csodátévő... Kedves hír járta be a falut. Halálos beteg befőttest kívánt, tőle kapott és különös véletlenből a beteg meggyógyult... A babona meg tüzet fogott... Nyilassy csoda-befőttest elindult a legenda útján... és Nyilassy évről-évre befőttest-rengetegekkel várta a tápei betegeket, akik jöttek és kaptak és ha nem is gyógyultak meg, az emberi jószág édes hitével megszépült a szenvedésük...

Mikor lesz Szegednek ismét hajnalhasadása. hozzá hasonló nagy művész elindulásában? Parkjának lombos fái majd elzúgják az első tavaszi fuvalatra Circum dederunt... és örökre zúgni fog-